

”המלך ליר” מאת וויליאם שייקספיר

דמות: אדמונד (2)

זאת האווילות המופלאה של העולם,
שכאשר למזל שלנו יש בחילה-
בדרך כלל כי זללנו יותר מדי-
אנחנו מאשימים באסונות שלנו
את השמש, הירח והכוכבים,
כאילו אנחנו
נבלים בגלל הכרח,
טיפשים בגלל כפיה שמימית,
כלבים, גנבים ובוגדים
בגלל גזירת הספירות.
שקרנים, שתיינים ונואפים
בגלל ציות מאונס
להשפעות פלנטריות.
וכל מה שרע בנו
זה כיוון שהרקיע דוחף.
תרוץ יוצא מן הכלל
לבן אדם רודף זונות,
להטיל את האופי
התיישי שלו
על אחריות כוכב.
אבא שלי התמזג עם אמא שלי
מתחת לזנב הירח
וחג המולד שלי נחגג
מתחת לדובה הגדולה,
וזאת הסיבה שאני גס וזנאי.
שטויות ברוטב!
אני הייתי מה שאני
גם אם הכוכב הכי בתולי בכיפת השמיים היה מנצנץ על ההיתממזרות שלי.
והופ הוא בא
כמו סוף טוב בקומדיה ישנה.
אני בתמונה הזאת
משחק עגמומיות מנוולת,
עם אנחות בנוסח תום פושט היד המשוגע.
הו ליקויים האלה מבשרים נעימות לא נעימות.

פה סול לה סי.